

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/93/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7220010297
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Osif
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7220010297.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Osifa a sudcov JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovej a Ing. JUDr. Milana Husťáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. decembra 2022, v trestnej veci proti A. B., obžalovaného pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 21.7.2022 sp. zn. 6T/15/2020 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods.1 písm. d), e) Tr. por. zrušuje napadnutý rozsudok vo výroku o vine, uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu, ako aj vo výroku o náhrade škody.

Podľa § 322 ods.3 Tr. por. obžalovaný A. B., nar. XX.X.XXXX v C., trvale bytom B. XX, D. C. – D.

je vinný, že

dňa 19.10.2019 v čase okolo 23.00 hod., v C. na rohu ulíc E. F. G. H. pri B. I., po tom, ako spoločne s J. A. odchádzal z kasína K. G. pri D. J. smerom na ul. E., kde sa pohádali a J. A. mu oznámila, že už s ním nechce byť, že ide sama domov a že ide volať na políciu, obvinený sa k nej otočil a začal jej trhať tašku, ktorú mala remienkom prevesenú krížom cez plece, poškodená J. A. si tašku, v ktorej mala peňaženku NIKE svetlomodrej farby s hotovosťou 80,- €, osobné doklady na svoje meno - občiansky preukaz, zdravotný preukaz poisťovne J., L. C., I. C., certifikát na hracie automaty, kľúče od bytu, od skrinky v práci, čip od brány, čip od práce a preukaz darcu krvi silno držala, nechcela ju pustiť, ale obvinený jej tašku vytrhol, potom z miesta činu odchádzal preč, ale následne sa k poškodenej vrátil, pretože zbadal, že J. A. telefonuje, pribehol k nej a odcudzil jej mobilný telefón zn. M. N. M., M., O.:XXXXXXXXXXXXXXXXX v čase, keď si ho dávala do pravého vrecka bundy a s odcudzenými vecami obvinený odišiel smerom na ul. G. H. P. C., pričom poškodenej J. A. spôsobil odcudzením mobilného telefónu zn. M. N. M., M., O.:XXXXXXXXXXXXXXXXX škodu vo výške 620,42 €,

t e d a

proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci

t ý m s p á c h a l

zločin lúpeže podľa § 188 ods.1 Tr. zák.

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods.4, § 37 písm. m/ Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 56 (päťdesiatšesť) mesiacov.

Podľa 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. pre účely výkonu trestu súd zaraďuje obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušuje výrok o treste a spôsobe jeho výkonu, ktorý bol obžalovanému uložený trestným rozkazom Okresného súdu Košice I sp. zn. 6T/65/2019 zo dňa 11.12.2019, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1, ods.3 písm. c) Tr. zák., trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov, pre ktorého výkon bol podľa § 48 ods.2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd zaväzuje obžalovaného nahradiť poškodenej J. A., nar. X.X.XXXX v A., trvale bytom C., H. M. XX škodu vo výške 260,- € (dvestošesťdesiat eur).

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice II rozsudkom zo dňa 21. júla 2022 sp. zn. 6T/15/2020 uznal vinným obžalovaného A. B. pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. s použitím § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

dňa 19.10.2019 v čase okolo 23.00 hod., v C. na rohu ulíc E. F. G. H. pri B. I., po tom, ako spoločne s J. A. odchádzal z kasína K. G. A. D. J. smerom na ul. E., kde sa pohádali a J. A. mu oznámila, že už s ním nechce byť, že ide sama domov a že ide volať na políciu, obvinený sa k nej otočil a začal jej trhať tašku, ktorú mala remienkom prevesenú krížom cez plece, poškodenej J. A. si tašku, v ktorej mala peňaženku NIKE svetlomodrej farby s hotovosťou 80,- €, osobné doklady na svoje meno - občiansky preukaz, zdravotný preukaz poisťovne Dôvera, Metro kartu, Casíno karty, certifikát na hracie automaty, kľúče od bytu, od skrinky v práci, čip od brány, čip od práce a preukaz darcu krvi silno držala, nechcela ju pustiť, ale obvinený jej tašku vytrhol, potom z miesta činu odchádzal preč, ale následne sa k poškodenej vrátil, pretože zbadal, že J. A. telefonuje, pribehol k nej a odcudzil jej mobilný telefón zn. M. N. M., M., O.: XXXXXXXXXXXXXXXX v čase, keď si ho dávala do pravého vrecka bundy a s odcudzenými vecami obvinený odišiel smerom na ul. G. H. P. C., pričom poškodenej J. A. spôsobil odcudzením mobilného telefónu zn. M. N. M., M., O.:XXXXXXXXXXXXX škodu vo výške 620,42 €.

Za to ho súd odsúdil podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 7 Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. pre účely výkonu trestu súd zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste a spôsobe jeho výkonu, ktorý bol obžalovanému uložený trestným rozkazom Okresného súdu Košice I sp. zn. 6T/65/2019 zo dňa 11.12.2019 vo výmere 28 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd zaviazal obžalovaného nahradiť poškodenej J. A., nar. X.X.XXXX v A., trvale bytom C., H. M. XX škodu vo výške 260,- € (dvestošesťdesiat eur).

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení, odôvodnení a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok, obžalovaný do zápisnice zahlásil odvolanie. V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu považuje za nezákonné, nedôvodné, založené na nesprávnom skutkovom posúdení veci, ako aj nesprávnom právnom posúdení veci.

Súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že pokiaľ ide o použitie násillia, ktorého preukázanie je rozhodujúce pre právnu kvalifikáciu žalovaného skutku, toto bolo podľa názoru súdu v potrebnom rozsahu dokázané výpoveďami obžalovaného z prípravného konania a poškodenej.

S uvedeným názorom konajúceho súdu nie je možné súhlasiť. V konaní pred súdom nebolo žiadnym relevantným dôkazom preukázané, aby vytrhol poškodenej z ruky jej kabelku a následne si túto ponechal.

Obžalovaný na svoju obhajobu ďalej uviedol, že poškodenej dňa 21.10.2019 v rámci jej výsluchu uviedla, že počas toho ako spolu o kabelku zápasili, tak jej z vrecka bundy mal vybrať mobilný telefón zn. M. v hodnote 700,- €. Do zápisnice o výsluchu z 22.11.2019 poškodenej uviedla, že jej tašku vytrhol z rúk a hneď nato jej siahol do pravého vrecka bundy, kde mala mobilný telefón, pričom si stále ťahala tašku, a to aj v dobe keď jej vzal telefón. Na mieste lúpeže sa jej obžalovaný nijako nevyhráždil a ani nič nevravel, len vytrhol jej tašku, vzal telefón z bundy, a to vtedy ako zápasili o tašku a odišiel preč. Poškodenej dňa 20.12.2019 svoju výpoveď zásadným spôsobom zmenila a konkrétne uviedla, že obžalovaný jej strhol tašku z pleca, ona si tašku bránila a držala ju celou silou, lebo mu ju nechcela dať, mala ju prevesenú cez rameno. Obžalovaný ale bol silnejší a tašku jej aj cez rameno vytrhol z rúk. Následne volala mobilom na políciu, hovor aj prijali, trval niekoľko sekúnd, nakoľko obžalovaný jej siahol do pravého vrecka bundy, kde mobil odkladala, aby jej ho nevzal.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že poškodenej si po čase uvedomila, že jej verzia nesedí, alebo bola na túto skutočnosť upozornená vyšetrovateľom a svoju výpoveď pozmenila, ktorá skutočnosť však jednoznačne preukazuje, že poškodenej klamala a orgány činné v trestnom konaní zavádzala v úmysle poškodiť mu.

Poškodenej na hlavnom pojednávaní na otázku obhajcu, či použil obžalovaný nejakú vyhrážku v čase, keď jej zobral tašku jednoznačne uviedla, že áno, že ju zabije. Pritom v prípravnom konaní opakovane poškodenej vypovedala, že sa jej obžalovaný nevyhráždil. Aj uvedené poukazuje na to, že výpoveď poškodenej je značne ovplyvnená nenávisťou k obžalovanému a jej snahou mu čo najviac poškodiť.

Ako značne nelogicky, ba až absurdne vyznieva tvrdenie poškodenej, že v ten deň mala zlé tušenie a preto si svoj pas ako aj psa odniesla ku susede. Poškodenej teda už ráno tušila, že večer jej obžalovaný zoberie kabelku, že bude bez dokladov a nebude sa môcť dostať do svojho bytu a postarať sa o svojho psa. Z pohľadu obhajoby ide skôr o jasný dôkaz, že poškodenej klame, ako o spirituálne znamenie z neba ako sa snaží toto konanie poškodenej vysvetliť.

Pravdou je, že obžalovaný poškodenej kabelku nezobral, nemal na to žiaden dôvod. Jediné čo spravil bolo, že poškodenej vytrhol mobil z ruky, aby jej tak zabránil volať na políciu.

Neočakávané vytrhnutie veci z ruky nie je násilím v zmysle ustanovenia § 188 Tr. zák. a preto privlastnenie si cudzej veci tým, že sa jej páchatel zmocní týmto spôsobom, ešte nie je lúpežou podľa § 188 Tr. zák.

Súd je pri hodnotení dôkazov povinný postupovať v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov uvedenej v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. Dôkazný postup je potrebné vyčerpávajúcim spôsobom popísať a logicky i vecne presvedčivým spôsobom zdôvodniť. Táto požiadavka vyplýva z ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por., ktoré ustanovenie upravuje požiadavky kladené na odôvodnenie rozsudku. V zmysle tohto ustanovenia je potrebné vyložiť, ktoré skutočnosti vzal súd pri svojom rozhodnutí za preukázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, najmä ak si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia musí byť tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal z obhajobným tvrdením obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posúdil ním zistené skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona v otázke viny a trestu.

Niet sporu o tom, že procesné predpisy ponechávajú hodnotenie vykonaných dôkazov na voľnú úvahu súdu prvého stupňa, avšak voľná úvaha nemôže byť absolútna a nesmie byť prejavom ľubovôle, resp. svojvôle. Vykonané dôkazy súd prvého stupňa nesmie hodnotiť jednostranne, napríklad v neprospech obžalovaného, (uznesenie NS SR z 25. 11. 2010, sp. zn. 5 To 20/2010).

Na preukázanie viny obžalovaného, súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušenú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s

najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, a že práve obžalovaný je skutočne osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech v zmysle zásady in dubio pro reo a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok.

Okresný súd napadnutým rozsudkom porušil všetky uvedené pravidlá trestného konania a teda hrubým spôsobom odignoroval jednu zo základných a kľúčových zásad trestného konania a to zásadu „in dubio pro reo“, ktorá zásada stanovuje nie možnosť, ale povinnosť súdu rozhodovať v prospech obžalovaného, pokiaľ o jeho vine existujú pochybnosti, ktoré nie je možné odstrániť.

Vzhľadom na vyššie uvedené neobstojí preto ani právna kvalifikácia skutku podľa ustanovenia § 188 ods. 2 písm. d) Tr. zák. a navyše, v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje akékoľvek odôvodnenie vo vzťahu ku kvalifikovanej skutkovej podstate trestného činu lúpeže.

Zákonným znakom kvalifikovanej skutkovej podstaty je v tomto prípade spáchanie trestného činu na chránenej osobe, konkrétne na blízkej osobe.

Blízkou osobou sa na účely trestného zákona rozumie príbuzný v priamom pokolení, osvojiteľ, osvojenec, súrodeneц a manžel; iné osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere sa pokladajú za navzájom blízke osoby len vtedy, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú.

Je úplne zrejmé, že poškodená ako ani obžalovaný neboli v čase skutku osobami blízkymi tak, ako to má na mysli Trestný zákon. Bývali síce v jednej domácnosti, avšak poškodená už v tom čase udržiavala pomer s iným mužom, obžalovaného sa bála a chcela od neho, aby sa z bytu odsťahoval. Je preto absurdné čo i len predpokladať, že by poškodená ujmu, ktorú by utrpel obžalovaný pociťovala, ako vlastnú ujmu.

Poškodená na hlavnom pojednávaní bezpochyby uviedla, že s obžalovaným mala bližší vzťah, ale asi pred tri a pol rokmi sa rozišli, pričom zároveň podotkla, že ani ten vzťah by nehodnotila ako vzťah medzi druhom a družkou.

Teda v čase, kedy sa mal skutok stať, poškodená s obžalovaným už netvorili pár, pričom podľa Trestného zákona osoba, ktorá s páchatelom žije alebo žila v spoločnej domácnosti je vo vzťahu k nemu blízkou osobou len na účely trestných činov vydierania podľa § 189, znásilnenia podľa § 199 ods. 2, sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 2, sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 2, týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208, nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2, nebezpečného prenasledovania podľa § 360a alebo financovania terorizmu podľa § 419 písm. c) ods. 2 Tr. zák.

Z uvedeného vyplýva, že právne posúdenie skutku ako zločinu lúpeže v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 188 ods. 2 písm. d) Tr. zák. neprichádza v tejto veci do úvahy.

V nadväznosti na uvedené skutočnosti obžalovaný preto navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Poškodená využila zákonom daného práva a prostredníctvom svojho právneho zástupcu sa vyjadrila k odvolaniu obžalovaného a uviedla, že predmetné rozhodnutie súdu považuje za zákonné a správne, a preto je toho názoru, že konajúci súd správne posúdil skutkovú podstatu spáchaného trestného činu obžalovaným. V tomto smere poškodená poukázala aj na samotnú výpoveď obvineného z prípravného konania, kde uviedol, že jej tašku vytrhol násillím, nakoľko poškodená si tašku rukami bránila, ale on jej ju vytrhol, hľadal v taške telefón, ale tam nebol.

Pokiaľ obžalovaný na hlavnom pojednávaní pred súdom vyhlásil, že je nevinný a poprel, aby jej odcudzil tašku s dokladmi, nevedel tento rozpor vysvetliť a neuviedol žiadne vysvetlenie či argument, prečo sú jeho výpovede v podstatnej časti odlišné. Poškodená preto navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Na podklade odvolania obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho, a to v rozsahu podaného odvolania, odvolací súd zistil, že okresný súd kontradiktórnym spôsobom konania v rozsahu potrebnom pre zákonné rozhodnutie vykonal dokazovanie, náležitým spôsobom zistil skutkový stav tak, ako je to uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku, ale toto konanie nesprávne právne kvalifikoval, pokiaľ uznal obžalovaného za vinného aj podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu lúpeže podľa ustanovenia § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. s použitím § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák.

Z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že v čase spáchania žalovaného skutku obžalovaný a poškodená nežili ako druh a družka a vzhľadom na ustanovenie § 127 ods. 4 Tr. zák. už nebolo možné poškodenú považovať za blízku osobu, nakoľko blízkou osobou sa na účely trestného zákona rozumie príbuzný v priamom pokolení, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec a manžel; iné osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere sa pokladajú za navzájom blízke osoby len vtedy, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá právom pocítovala ako ujmu vlastnú.

Keďže obžalovaný a poškodená neboli v čase skutku osobami blízkymi tak, ako to má na mysli vyššie citované ustanovenie Trestného zákona, preto v žiadnom prípade neprichádzalo do úvahy použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa ustanovenia § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. s použitím § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák.

Najneskôr kritického dňa ráno poškodená povedala obžalovanému, aby sa z bytu odsťahoval, navyše bola to práve poškodená, ktorá na hlavnom pojednávaní jednoznačne uviedla, že už asi pred tri a pol rokmi sa s obžalovaným rozišli, pričom zároveň podotkla, že ani ten vzťah dovedy by nehodnotila ako vzťah medzi druhom a družkou. Bývali síce v jednej domácnosti, ale ona už v tom čase udržiavala pomer s iným mužom. Vzhľadom na tvrdenie samotnej poškodenej preto skutočne nie je možné, aby poškodená ujmu, ktorú by utrpel obžalovaný pocítovala, ako vlastnú ujmu, tak ako to vyžaduje zákonná úprava.

V čase, kedy sa stal žalovaný skutok, poškodená s obžalovaným už netvorili pár, pričom podľa ustanovenia § 127 ods. 5 Tr. zák. blízkou osobou sa na účely trestných činov vydierania podľa § 189, znásilnenia podľa § 199 ods. 2, sexuálneho násillia podľa § 200 ods.2, sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 2, týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208, nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2, nebezpečného prenasledovania podľa § 360a alebo financovania terorizmu podľa § 419 písm. c) ods. 2.Tr. zák. rozumie aj bývalý manžel, druh, bývalý druh, rodič spoločného dieťaťa a osoba, ktorá je vo vzťahu k ním blízkou osobou podľa ustanovenia § 127 ods. 4 Tr. zák., ako aj osoba, ktorá s páchatelom žije alebo žila v spoločnej domácnosti. Medzi vymenovanými trestnými činmi sa trestný čin lúpeže v zmysle ustanovenia § 188 Tr. zák. nenachádza.

V zmysle obsahu vyššie citovaného ustanovenia Trestného zákona, preto konanie obžalovaného nemohlo byť posudzované podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty tak, ako to urobil okresný súd vo výroku napadnutého rozsudku. Toto pochybenie okresného súdu, preto na odvolanie obžalovaného napravil odvolací súd, ktorý rozhodol rozsudkom a konanie obžalovaného právne posúdil len ako zločin lúpeže podľa ustanovenia § 188 ods. 1 Tr. zák.

Odvolací súd pritom nemal žiadne pochybnosti o tom, a to napriek argumentácii obžalovaného tak, ako to prezentoval na svoju obhajobu v dôvodoch odvolania, resp. pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní, že sa zmocnil násillím kabelky poškodenej a rovnako aj mobilného telefónu, ktorý následne zanesol do záložne, teda tento speňažil, čím len bol potvrdený úmysel obžalovaného získať majetkový prospech.

O násillnom konaní obžalovaného jednoznačne vypovedala poškodená a napokon aj samotný obžalovaný v prípravnom konaní, pričom zmenenú výpoveď obžalovaného z hlavného pojednávania aj odvolací súd posúdil ako účelovú, urobenú v snahe si zabezpečiť miernejšie právne posúdenie jeho protiprávneho konania, resp. až beztrestnosť.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu odvolací súd opätovne prihliadol na pomer príťažujúcich okolností, ako aj na osobu obžalovaného z pohľadu jeho predchádzajúcich odsúdení a dospel k záveru, že je potrebné aplikovať ustanovenie 38 ods.4, § 37 písm. m/ Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák. a uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody vo výmere päťdesiatšesť mesiacov, ktorý trest považuje za nevyhnutný na dosiahnutie účelu trestu formou individuálnej prevýchovy, ale aj z dôvodu generálnej prevencie.

Pre výkon trestu odňatia slobody obžalovaného súd zaradil podľa 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním teraz posudzovaného trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Odvolací súd zároveň rovnako ako okresný súd aplikoval ustanovenie § 42 ods. 2 Tr. zák. a zrušil výrok o treste a spôsobe jeho výkonu, ktorý bol obžalovanému uložený trestným rozkazom Okresného súdu Košice I sp. zn. 6T/65/2019 zo dňa 11.12.2019, a to pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1, ods.3 písm. c) Tr. zák., ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov, pre ktorého výkon bol podľa § 48 ods.2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Odvolací súd rozhodol o uložení súhrnného trestu z dôvodu, že teraz posudzovaného zločinu sa obžalovaný dopustil skôr, ako mu bol doručený vyššie citovaný trestný rozkaz, ktorý mu bol doručený dňa 29.4.2020 a ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29.4.2020, nakoľko sa obžalovaný vzdal práva podať odpor. Keďže boli splnené podmienky pre ukládanie súhrnného trestu v zmysle ustanovenia § 42 ods. 1 Tr. zák., odvolací súd pri rozhodovaní aplikoval toto ustanovenie, lebo teraz súdeného skutku sa obžalovaný dopustil skôr ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin.

Poškodená si riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody, o ktorom nároku okresný súd rozhodol tak, že podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd zaviazal obžalovaného nahradiť poškodenej J. A., nar. X.X.XXXX v A., trvale bytom C., H. M. XX škodu vo výške 260,- € (dvestošesťdesiat eur). Keďže tento výrok nebol napadnutý odvolaním, odvolací súd ho ponechal v platnosti, ako vecne správny a v celom rozsahu zákonný.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.